

Interviews met God en zo

Interviews met God en zo

Han Kuik

Schrijver: Han Kuik

Coverontwerp: Han Kuik

ISBN: 9789464486537

© Han Kuik

Met dank aan Solveig voor het lezen en de feedback.

Inhoudsopgave

Interview met God 1.....	7
Interview met God 2	17
Uit het leven neergelegd.....	33
Psychesoep	34
De bevrijding van de vrije wil	35
Voluit leven met het besef van onze sterfelijkheid	45
Liefde is vrijheid.....	55
De gulden middenweg, de weg van rede en vrijheid.....	57
Een plaats voor mooie gevoelens	65
Liefde anders.....	67
Het is niet altijd God wanneer de telefoon gaat.....	69
De gevangen ziel.....	74
Atheïsten zijn verstandige mensen, maar	75
Een teken van leven	80
Is God onverschillig, wreed, of zelfs sadistisch?	83
Maria	88
Homoseksualiteit, Bijbel en karma.....	90
Vrij denken.....	96
Tsjechische eigenheimers	99
De schaamte voorbij.....	104
Inspiratie? Adem in adem uit!	107
Biochemie van vertrouwen	109
Mindfulle muggenjacht.....	113
In hoofden en harten	115
Twee issues op één kussen, daar slaapt onenigheid tussen.....	117
Een oplossing die briljant is in zijn eenvoud (nee, geen tikfout)...	119
Waar je op focust groeit	122
Mijn leeftijd of mijn echte leeftijd?	125

Het gevoel geen kind van je ouders te zijn.....	128
Alles onder controle	132
Gedicht vanzelf.....	133
En als het niet zo is	134
Lof der nietigheid.....	135

Voorwoord

Welke vragen zouden we God stellen als Hij direct en onomwonden antwoord zou geven? Die vraag stelde ik mijzelf. En ik stelde me ook voor wat de antwoorden zouden kunnen zijn. Dat leverde in mijn gedachten een interessant en vermakelijk gesprek op dat ik heb opgeschreven. Jaren geleden alweer. Intussen hebben flink wat mensen dit ‘interview’ gelezen op mijn weblog en kreeg ik er tal van lovende reacties op. De gemeenschappelijke deler was dat het onderhoudend was, men het met een glimlach op het gezicht had gelezen en dat het hier en daar best wel een kern van waarheid kon bevatten. Voor mij een reden om de Allerhoogste nog eens te ‘benaderen’ voor een tweede interview. Dat werd heel spannend omdat ik allereerst een vraag stelde over de toestand in de wereld op dit moment:

‘Ik wil beginnen met de toestand in de wereld. En dan vooral hoe samenlevingen functioneren. Ik heb de indruk dat de mens niet echt vooruitgang heeft geboekt wat betreft het naleven van humane waarden zoals rechtvaardigheid, respect, solidariteit, integriteit, compassie, eerlijkheid, wederzijds begrip, behulpzaamheid, liefde voor aarde, dier en milieu, waarheid, geweldloosheid etc. Sterker nog, ik meen waar te nemen dat juist het materialisme, de hebzucht, de zelfzucht, de concurrentie, de wreedheid, de onverschilligheid ten opzichte van aarde, dier en milieu alsmaar toenemen. Klopt mijn waarneming, en zo ja, hoe kunt u dit verdragen zonder in te grijpen?’

Een heel belangrijke vraag, omdat veel mensen niet in een God kunnen geloven die ‘al deze ellende in de wereld toestaat’. Een God die wegkijkt bij alle gruwelen die hier op aarde plaats vinden. Een God die een paradijs voor ons mensen had kunnen creëren, maar ons opgezadeld heeft met de struggle for life en de daarmee samenhangende problemen van goed en kwaad en het daaruit voortvloeiende lijden. Ik kreeg verhelderende antwoorden die de lezer hopelijk ter lering en met enig vermaak tot zich zal nemen.

Het ‘en zo’ gedeelte van dit boek betreft essays die raakvlakken hebben met de interviews, over bijvoorbeeld de vrije wil, de gulden middenweg, vrij denken, homoseksualiteit in de bijbel, hoe om te

gaan met onze sterfelijkheid, een flagrante dwaling van een bekende hersenonderzoeker, antwoorden op atheïsme, aangevuld met wat luchtige stukjes die de lezer enige verstrooiing kunnen bieden. Vooral over menselijke eigen aardigheden.

Ik wens u veel leesplezier,
Han Kuik, Hengelo februari 2022

Zou het niet fijn zijn om God eens wat vragen te mogen stellen? Van die dingetjes waar je altijd al graag een antwoord op wilde hebben. Vermoedelijk heeft iedereen zo zijn eigen vragen. De volgende vond ik interessant.

Interview met God 1

Een unieke menselijke trek ten opzichte van andere wezens met een fysiek lichaam is dat wij ons kunnen afvragen hoe we hier komen en waarom we hier zijn. Dat is natuurlijk ook een interessante vraag, die echter nooit afdoende is beantwoord. Wel wordt er veel over gespeculeerd. Bijvoorbeeld dat we geschapen zouden zijn door een God of door goden. Of dat we langzaam aan van ééncelligen zijn geëvolueerd tot de bijzonder complexe wezens die we nu zijn. Geen van deze verklaringen is echter zo hermetisch waterdicht dat we het met zijn allen zeker weten. Immers, als we het zeker wisten zouden we niet doorgaan met speculeren. En dus blijven miljarden mensen zich dezelfde vragen stellen, dag in en dag uit. Maar ja, als je jezelf vragen gaat stellen wil je ook zo respectvol jegens jezelf zijn dat je antwoorden geeft. En dus ga je er over nadenken. Dat werkt echter niet. Doeltreffend nadenken heeft alleen zin wanneer je over voldoende informatie beschikt. En omtrent deze vragen is ons die informatie niet gegeven. Dus kwam ik een tijdje terug op het idee om die informatie maar te gaan inwinnen. Om zeker te zijn dat ik ook betrouwbare informatie zou krijgen, leek het mij handig om mij te wenden tot het allerhoogste adres; God zelf. Allereerst omdat wanneer je Hem ontmoet je ook zeker weet dat Hij bestaat. Ten tweede omdat als Hij bestaat, Hij ook de antwoorden op onze vragen zou moeten hebben. Maar hoe benader je Hem? Je kunt Hem niet eenvoudigweg bellen, mailen, of tweeten. Tenminste ik heb nog niet van iemand gehoord die op die manieren contact heeft gemaakt. Ook bidden lijkt meestal eenrichtingsverkeer te zijn. Toen ik daar zo over na zat te denken kreeg ik een heldere gedachte; God had Mozes al eens toegesproken via een brandend braambos, dus misschien was dat het communicatiemiddel bij uitstek.

Geleid door deze heldere ingeving, ging ik naar een stuk bos tussen Hengelo en Lonneker, de wildernis genaamd, en zocht daar een prachtige braamstruik uit. Het was al dagen erg droog, en dus schatte ik in dat de struik wel zou willen branden. Tegelijkertijd was ik ook

bezorgd dat er gevaar voor bosbrand bestond. Daarom legde ik eerst een wal van aarde rond de struik. Dat was een klus die zeker een uur in beslag nam. Daarna kwam natuurlijk de vraag aan de orde of ik de struik zelf aan moest steken of dat God dat zou doen. Ik besloot het uiteindelijk maar bij Hem te laten en stelde de simpele vraag: "Almachtige God ik wil u graag een paar vragen stellen, kunnen we daarvoor een afspraak maken?" Geen reactie..., dus stelde ik de vraag nog maar een keer. Weer geen reactie. Pas nadat ik de vraag voor de derde keer had gesteld, begon er aan de onderkant van de struik voorzichtig een vlammetje te knetteren dat zich snel tot een vlammenzee uitbreidde.

Toen het vuur op zijn hoogtepunt was klonk er een stem. Niet zomaar een stem, maar het geluid van een bulderende storm die woorden vormde: "Mensenkind, je hebt erg veel moed dat je mij durft lastig te vallen. Ik kan erg vertoornd raken wanneer ik wordt gestoord. Bovendien was ik net aan het wandelen in de hemelse tuinen, en dan heb ik even helemaal geen zin om mij met aardse zaken bezig te houden. Aan de andere kant komt jouw vraag wel op het goede moment, want de tijd is rijp om weer wat geheimen te openbaren, dus roep maar een dag en tijdstip waarop ik je kan halen."

Ik was even te confuus om te antwoorden. Het is ook geen alledaags verschijnsel om de stem van de Allerhoogste te mogen horen. Toen ik mijn krachten hervond slaagde ik er in om hikkend uit te brengen: "He.. Hemelse Va..Vader past het u op 3 november om 10.00 uur 's ochtends?" Het antwoord klonk snuivend als van een vuurspuwende draak, en de vonken spetterden tot in de kruinen van de bomen: "Zo vroeg? Dan heb ik amper mijn ontbijt van hemelse cornflakes met vruchten door mijn keel. Laten we het een uurtje later doen. Je hoeft er niets voor te ondernemen, ik pik je op, en we gaan dan vervolgens naar een plek waar we rustig kunnen praten. Gegroet mensenkind". Meteen nadat de Allerhoogste deze woorden sprak was de struik opgebrand, en bleef ik alleen achter in een opvallend stil bos.

Op de dag van de afspraak was ik al om 4 uur 's ochtends wakker. Nerveus natuurlijk, want een interview met de Allerhoogste is geen sinecure. Ook maakte ik me zorgen over de wijze waarop ik vervoerd zou worden naar de plek waar het gesprek plaats zou vinden. Ik heb vlieg angst... Natuurlijk weet ik wel dat als de Allerhoogste je verplaatst, er niet het minste risico bestaat, maar toch... Gelukkig

bleek de angst ongegrond. Om precies elf uur bevond ik mij plotseling, van het ene moment op het andere, op een andere plek. Een betoverende plek. Ik zat op de top van een heuvel, omgeven door prachtige bloemenweiden.

Het mij omringende landschap had een kleurintensiteit die ik niet beter kan omschrijven dan onaards, maar dan fraaier. Het licht dat deze wereld bescheen was ook anders dan zoals wij dat kennen. Het was een licht dat vrij was van de bedreiging van de donkerte, een licht dat vanzelfsprekend en zuiver voelde; dat er was omdat er niets anders was. Zoals het goede kan bestaan zonder het kwaad. Wij mensen kunnen ons dat natuurlijk niet voorstellen, omdat voor ons het goede juist zichtbaar wordt door het kwaad. Op de plek waar ik was, was echter elk gevoel van dualiteit afwezig. Er was een eenheid die een gevoel van opperste gelukzaligheid oproep.

Als rechtgeaard aardmens vroeg ik mij natuurlijk meteen af of dit op termijn niet saai kon gaan worden. Maar zo voelde het niet, het had voor mij eeuwig kunnen duren. Dit gevoel van extase werd nog eens versterkt toen ik Zijn aanwezigheid voelde. Een aanwezigheid die ik niet verder kan en mag beschrijven. De Allerhoogste maakte dit meteen kenbaar: “Geen foto’s en geen film alsjeblieft. Ook een beschrijving van mijn verschijning wordt niet op prijs gesteld. De mensheid kan het nog niet aan om mij in levenden lijve of in pixels te zien. Een beschrijving van mijn persoon zou op sommigen zelfs al een indruk kunnen maken die ze psychisch niet aankunnen. Laat ze nog maar een tijdje blijven geloven in een oude man met een grijze baard, of zoals je tegenwoordig vaak hoort in “iets”. Daar schuilt niets kwaads in. Dat jij mijn gelaat wel kunt aanschouwen komt omdat je hier in andere omstandigheden verkeert. De afwezigheid van het kwaad hier op deze plek maakt dat het aanschouwen van mijn “gelaat” voor jou te verdragen is. Maar mensenkind, brand los met je vragen. We hebben een uurtje.”

Nou ja, daar was ik natuurlijk voor gekomen. Ik had mij grondig voorbereid, en een vragenlijstje meegenomen, dus rolde de eerste vraag meteen van mijn lippen:

Allerhoogste, door het eten van de appel van de boom van kennis van goed en kwaad moesten Adam en Eva het verschil tussen goed en kwaad leren kennen. U had die boom daar geplant. Betekent dit

ook dat u voorzien had dat Adam en Eva deze uitdaging zouden aangaan?

Antwoord God: “Aan deze wereld is een heel andere wereld voorafgegaan, de wereld van de dinosauriërs. Die wereld was een creatie van Lucifer, in Genesis en Openbaring dan ook wel toepasselijk de grote draak of Leviathan genoemd. Het was een prachtige dierentuin met bijzonder indrukwekkende wezens. Na miljoenen jaren hadden we het echter wel gehad met deze verstandeloze beestenbende, waar verder ook geen vooruitgang in zat, en die dus saai begon te worden. Dus stuurden we een komeet een beetje bij zodat deze op de aarde insloeg. De resultaten zijn bekend, de dinosauriërs stierven uit, een aantal kleinere diersoorten die in het volgende project zouden passen bleven bestaan. Lucifer was het daar helemaal niet mee eens, hij was een echte reptielen fan, en hij keerde zich tegen me, en ook tegen het volgende project, waarin de mens ten tonele zou verschijnen. De bedoeling van het mensproject was om wezens te creëren naar ons evenbeeld, die tevens de vrijheid zouden bezitten om hun eigen keuzes te maken. Die vrijheid zou dus ook moeten inhouden dat zij konden kiezen voor het “nietgoede” oftewel het kwaad. Dit wordt symbolisch tot uitdrukking gebracht door de “boom van kennis van goed en kwaad” in Genesis.

Natuurlijk hoopte en verwachtte ik dat de mens zich aangetrokken zou voelen tot het goede en het niet nodig zou vinden om van de boom te eten. Echter, Lucifer was nog steeds gefrustreerd over zijn verlies van de wereld van de dinosauriërs en wilde met alle middelen tegenhouden dat het mensproject in de gekozen opzet zou slagen. Daarom zorgde hij er door middel van zijn slangen act voor dat de mens er voor koos om wel van de boom te eten. De consequentie daarvan was dat de mens het kwade niet alleen theoretisch zou leren kennen maar het ook aan den lijve zou moeten ondervinden. Dat kon echter niet in het paradijs. Daar was alles wat de mens nodig had, en daarom was daar geen reden om tot het kwade te vervallen. Het kwade is namelijk iets dat bij uitstek floreert in de materiële wereld, waar wezens de zorg voor hun fysieke voortbestaan hebben. In de geestelijke wereld heb je geen kleren nodig, geen voedsel, en geen bezit. Het ego is er overbodig, en dus is er ook geen concurrentie die mensen tot het kwade aanzet. Om het kwade te leren kennen moest de mens dus in materiële wereld worden geplaatst. Zoals in de Bijbel

staat: “De mens moest zijn brood verdienen in het zweet des aanschijns”. Enfin, de mens werd dus op de aarde geplaatst, en moest daar zien te overleven. Niet eens zozeer als een straf, maar als consequentie van zijn keuze. Mensen die mij verantwoordelijk achten voor de ellende in de wereld begrijpen het dus ook niet goed. Het lijden is in feite de prijs voor de vrijheid. Ik weet echter zeker dat de mens die vrijheid zal gebruiken om uiteindelijk voor het goede te kiezen. Allereerst omdat de mens naar mijn evenbeeld is geschapen, maar ook omdat het een natuurwet is dat het goede uiteindelijk overwint. Dat laatste is uitermate logisch, want het kwade kan zichzelf niet in stand houden, het goede wel. Wanneer de mens uiteindelijk door inzicht en ervaringen voor het goede heeft gekozen is het ook geen cadeautje van de Schepper, maar een verworvenheid van de mens zelf. Vergelijk het maar met iemand die een mentaal probleem heeft. Het kan dan wel tijdelijk helpen om pillen te nemen, maar dat laat de aandoening niet echt verdwijnen en het leidt wel tot afhankelijkheid. Wanneer de patiënt echter zelf zijn depressiviteit of ander psychisch ongemak weet te overwinnen, is dat een verworvenheid waardoor hij mogelijk levenslang vrij is van zijn aandoening. Zo zal ook het overwinnen van het kwaad er toe leiden dat de mens slechts nog geneigd zal zijn tot het goede.

Dus u weet nu al zeker dat het goed met de mens zal aflopen?

Absoluut, en wie kan het beter weten dan ik.

Maar Allerhoogste was het dan niet veel doeltreffender geweest om Lucifer te vernietigen?

Ha, ha, ja dat zou een aardse sterveling kunnen denken maar zo simpel is dat niet. Ik ben een democratische God en hecht bovendien grote waarde aan mijn geloofwaardigheid. Ook voor Lucifer geldt dat het kwade zichzelf zal moeten straffen. Zijn werkterrein is de aarde, waar hij wil laten zien dat de mens uiteindelijk niet tot het goede geneigd is. Daarvoor heeft hij een bepaalde tijd gekregen. Wanneer zijn tijd voorbij is zal de balans opgemaakt worden. Wanneer blijkt dat hij ongelijk gehad heeft, zal hij de consequenties daarvan moeten aanvaarden. En dan praat ik niet meteen in termen van vernietigen maar over het tot inkeer komen en het gaan van een ontwikkelingsweg. Kijk, één van mijn sterke kanten is vergeving, maar vergeven doe ik alleen als blijkt dat de ander ook bereid is om van verder ongewenst gedrag af te zien.